

KLiK!

ve
Diđer Őamatalı ykler

Yazan:
Seda Akipek

Resimleyen:
Zeynep Dađgden

abm
ŐOCUK & İLK GENŐLİK

FONDÜ

Kora, olimpiyatlara hazırlanan bir çekirge gibi Mika'nın yanına sıçradı. Sokağı enine boyuna kolaçan etti. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak istiyordu.

Kora'nın elinde bez bir torba vardı, sıkı sıkı tutuyordu. Meğer bir de adı varmış, içindekine "Fondü" diyordu.

Sadece bununla kalmıyor, bir de şunu ekliyordu:

"Fondü'yü bir yemek türü mü sandın? Ya da yavru bir köpek? Öyleyse pek yanıldın, çünkü kendisi sihirli bir değnek."

Mika'nın gözleri ayaşası gibi açıldı.

Fondü'yle karşılaşma hikâyesini Kora'ya tekrar tekrar anlattı:

Dün Kora'nın topu evin bodrumuna kaçmış. Oraya pek inmezmiş aslında ama topunu almak zorundaymış. Sandığa girince topu, başka çaresi kalmamış. Yarı beline kadar sarkıp aramaya başlamış. Topu bulamamış ama büyükbabasının eşyalarıyla epey oyalanmış. Derken uzunca bir değnek gözüne çarpmış. Üstünde bir zarf varmış, "Kora'ya" yazılıymış. Kora şaşırılmış, hemen zarfı açmış. İçindeki notta değnekle ilgili bir bulmaca varmış. Yazan kimmiş diye bakmış, imza Fondü'ye aitmiş. Sonra Kora'nın aklına bazı sorular hücum etmiş:

Bu değnek, büyükbabasının Kora'ya hediyesi

miymiş? Normal bir değnek hediye etmeyeceğine göre, acaba sihirli miymiş? Sihirli olmasa neden bulmacayla gelsinmiş? Sonuçta değneğin sihirli olduğuna karar kılmış. Öyle ki bugün sihirli değnekle bir serüvene atılacakmış. Eğer isterse Mika da ona katılabilmemiş. Mika bu fikri çok sevmişti. Zaten gizemli işlere baylırdı. Kora'nın en iyi arkadaşıydı, elbet yardımcı olacaktı.

Torbayı açma vakti gelmişti. Heyecan doruktaydı. Kora torbayı açtı, Fondü tam karşılarındaydı. Düpedüz bir şemsiyeydi, kim görse tanırdı. Rengi çok güzeldi ama hepsi bu kadarıydı.

Kora yutkundu. Bir süre bir şey söylemedi. Sonra başını kaldırıp, "Tabii yaa!" dedi. "Eğer bir değnek olsa, sihirli olduğunu herkes anlardı. Şemsiye kılığına girmeliydi ki kimse bu durumu çözemesin."

Mika'nın aklına pek yatmadı ama arkadaşını da kırmak istemiyordu. "Çözelim o zaman şu bulmacayı," dedi. Zaten yapacak daha iyi bir

işi yoktu. Kora'nın ağzından dökülen sözcüklerle bulmaca dile geliyordu:

**Seni tanımasaydım şayet,
Bir değnekten kalmazdı farkım.
Benden iste bir çiçek,
Bahar olur sana armağanım...**

Mika kafasını kaşdı. Kora'ya bazı soruları olacaktı:

"Fondü bastona dönüşebiliyor, onu hemen anladım. Ama yaz mevsiminde bahar nasıl gelecek? İşte buna biraz takıldım."

Kora da kafasını kaşımaya başladı. Sakın bitlendiklerini sanmayın. Zor sorulara ancak böyle cevap bulacaklarını sanıyorlardı. Bir de baktılar, adımları gül bahçesine kadar götürmüştü onları.

Kora budanan güller arasından bir tanesini istedi. Bahçıvan kırar mı hiç onu, beyaz olanları sıradan çektir:

"Alın size koca bir buket! Şu şemsiyenin içine koyayım, belli ki taşımıyorsunuz bir sepet."

Kora ve Mika bakakaldı dev gül buketine. İşte gelmişti bahar, tam da iki adım önlerine. Bulmacanın bir parçasını çözmüş, çok sevinmişlerdi. Anlaşılan Fondü sıradan bir şemsiye değildi. Bakalım daha başka neler keşfedeceklerdi?

**Sakinirim,
Seni her şeyden korurum.
Senin için hem bir kalkan,
Hem de bir sığınak olurum...**

Mika bulmacayı okurken su birikintisini fark edememişti. Neyse ki Kora şifreyi çabuk çözdü de imdadına yetişti. Kalkan gibi açıldı Fondü, böylelikle arabanın sıçrattığı sudan kurtuldular. Hem bir kısmını daha çözdüler bulmacanın hem de park yolundan geri kalmadılar.

Parkta günlerini gün etmek yerine yürüyüşe